

'Het is een geweldige roman die langzaam de link tussen de verschillende personages en de waarheid van hun jeugd onthult. Een fantastisch boek.' – *Evening Gazette*

OP KLIPPEN DE KLIPPEN

SARAH
MAY

ROMAN | SIGNATUUR

Over het boek

Bryan en Laura zijn al vanaf hun jeugd samen en lijken al vijftien jaar een gelukkig getrouwd stel. Dus hoe komt het dan dat Laura, als Bryan wordt vermist op zee, zich begint te gedragen alsof ze verliefd is, in plaats van als een vrouw die zojuist haar man heeft verloren?

En hoe komt het dat hun enige kind, Martha, ervan overtuigd is dat ze haar vader, heel erg levend, aan de overkant van het schoolplein heeft gezien? En waarom wil Anna Faust, ooit Laura's beste vriendin op school en de eerste liefde van Bryan, niet geloven dat ze hem nooit meer zal zien?

En waarom wil rechercheur Laviolette de zaak niet sluiten?

Op de klippen is een roman over eerste liefdes en verloren liefdes, over bedrog en verlangen, en over hoe enorm ver mensen willen gaan om helemaal opnieuw te kunnen beginnen.

De pers over het boek/de auteur

'Het is een geweldige roman die langzaam de link tussen de verschillende personages en de waarheid van hun jeugd onthult. Een fantastisch boek.' – *Evening Gazette*

'De veelzijdige en getalenteerde schrijver Sarah May zit nooit stil.'
– *The Independent*

Over de auteur

Sarah May (Engeland, 1972) woont in Peru met haar man, die toneelregisseur is. Ze schreef al zeven romans, waarvan eerder bij Signatuur verschenen: *Opkomst en ondergang van de koningin van Suburbia* (2007), *De Prendergast Road Kronieken* (2010) en *De Burwood baby's* (2012). Ze is een oorspronkelijk en veelgeprezen auteur.

Van dezelfde auteur

Opkomst en ondergang van de koningin van Suburbia
De Prendergast Road Kronieken
De Burwood baby's

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

© Sarah May, 2011

Oorspronkelijke titel: The Missing Marriage

Oorspronkelijk uitgegeven door HarperCollins Publishers, Londen

Vertaald uit het Engels door Mary Bresser

© 2013 uitgeverij Signatuur, Utrecht en Mary Bresser

Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN paperback 978 90 5672 414 6

ISBN e-book 978 90 449 6575 9

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Sarah May

Op de klippen

Vertaald door Mary Bresser

Dit boek is opgedragen aan George Gowans en
Robert Hutchinson, die te lang ondergronds hebben
geleefd, en aan de vrouwen die zij achterlieten.

Proloog

Anna Faust had Bryan Deane driemaal gezien op de dag dat hij verdween, tweemaal aan land en eenmaal op zee. Dat was niet opmerkelijk. Heel veel mensen hadden Bryan gezien op de dag dat hij verdween – mensen die hem kenden, en mensen die hem niet kenden. Het feit dat Anna hem een halfjaar later op South Beach zag, bij de oude muziektent – pas geschilderd, zo wit dat het pijn deed aan je ogen – was wel opmerkelijk. Het was opmerkelijk omdat net een dag eerder de gerechtelijk lijkschouwer van Blyth een officiële verklaring had afgegeven inzake de vermissing van Bryan Deane, 35 jaar oud, verdwenen op zaterdag 11 april 2008. Paaszaterdag.

Bryan Deane was ‘vermoedelijk overleden’ verklaard op de dag dat Anna hem op South Beach had gezien.

Zijn donkerbruine haar, dat vroeger kastanjebruin oplichtte als de zon erop scheen, was Scandinavisch blond gebleekt. Ook was hij ruim tien kilo afgevallen, waardoor hij langer oogde.

De man die Anna die dag zag – de enige andere aanwezige op het strand buiten haarzelf en een kleumende vrouw, roepend naar een zwarte labrador die bewegingloos in de breed aanrollende golven stond – leek in geen enkel opzicht op Bryan Deane, maar toch herkende ze hem onmiddellijk, ondanks de afstand tussen hen. Ze voelde hem in haar maag en longen, als een opkomende misselijkheid, en dat was waar ze hem altijd had gevoeld sinds ze hem voor het eerst had gezien in de zomer van 1985, toen zij elf was en hij twaalf. En dat was waar ze hem een halfjaar geleden ook had gevoeld toen ze hem voor het eerst sinds zestien jaar had teruggezien. Op de dag dat hij spoorloos zou verdwijnen had ze hem naast zijn vijftienjarige dochter Martha zien staan.

Het verbaasde haar niets dat ze hem op South Beach zag op de dag nadat de lijkschouwer zijn verklaring had afgegeven. Het bevestigde alleen maar wat ze de hele tijd eigenlijk al had geweten: Bryan Deane was niet verdwenen, hij was simpelweg niet teruggekomen ... als Bryan Deane, dan. Maar goed, er verdwenen wel vaker mannen, en een enkele keer vrouwen, onder omstandigheden die veel verdachter waren dan die rond Bryan Deane; zo verdacht zelfs dat ze geschiedenis hadden geschreven.

Neem al-Hakim bi-Amr al-Lah, die op een nacht als de zesde fatimidische kalief en zestiende isma'ilitische imam op zijn ezel klom en naar het al-Muqattagebergte bij Cairo reed, waar hij als een volslagen ander persoon van dezelfde ezel afsteeg. Van al-Hakim bi-Amr al-Lah werd nooit meer iets vernomen.

Tsaar Alexander I maakte het nog bonter: hij stierf in Taganrog en werd begraven in de Petrus- en Pauluskathedraal in de Petrus- en Paulusvesting in Sint-Petersburg, en dat allemaal om zijn leven voort te zetten – maar dat is slechts één versie van het verhaal – als Feodor Kuzmich in Siberië. Toen de Sovjetautoriteiten in 1925 zijn graftombe openden, bleek hij leeg.

Waarom lieten Ducat, Marshall en ‘The Occasional’, vuurtorenwachters van de Flannaneilanden, in allerijl hun leven voor wat het was? Hun bedden lagen nog open, de klokken stonden stil, een van de keukenstoelen was achterovergevallen en aan de haak bij de deur hing nog maar één oliepak.

En wie kwam er op het idee om aan John Stonehouse te vragen welk leven hij prefereerde: zijn leven als John Stonehouse, parlements lid, of – na de teloorgang van zijn bedrijven en verhalen over zijn buitenechtelijke relatie – zijn leven als een man die Joe Markham heette?

Toen Anna Faust het huis én het huwelijk van de Deanes binnenwandelde op paaszaterdag van het jaar 2008, wist ze dat vermissingen worden geregistreerd als misdrijf zonder slachtoffer. Maar hoe zat het dan met Bryans geschokte maar evengoed tot in de puntjes verzorgde, coupe-soleilblonde echtgenote Laura? Of zijn dochter Martha?

Zelfs Roxy, de spaniël die in al haar neutraliteit op Laura Deanes zorgvuldig gepositioneerde voeten lag gedrapeerd, rolde met haar

ogen terwijl ze zich probeerde neer te leggen bij wat ze zowel instinctief als daadwerkelijk waarnam: dat er iets was voorgevallen wat het leven zo op zijn grondvesten deed schudden dat Laura vergeten was haar eten te geven. Daar kwam nog bij dat Laura boven op haar was gaan zitten toen ze lekker opgerold en met afwachtende oogjes geduldig in de hoek van de bank had liggen wachten tot *Strictly Come Dancing* opgezet zou worden. Ze was niet alleen op haar gaan zitten, ze was ook buitengewoon kwaad geworden. Laura was zichzelf niet vanavond, dacht Roxy.

En toen had de politie voor de deur gestaan.

1

Het was bijna middernacht toen Doreen Hamilton de voordeur van Parkview 17 uit stapte en deze vervolgens achter zich dichttrok. Zich vasthoudend aan de klink en gehuld in een van hals tot enkels dichtgeknoopte, gewatteerde duster die ze een keer met kerst van haar dochter Laura had gekregen, draaide ze haar lichaam naar de donkere avond, weg van het huis waar ze al ruim vijftig jaar woonde. Hijgend tuurde ze door de langzaam oplossende zeemist naar het enige wat ze kon onderscheiden, de straatverlichting die oprees uit het trottoir aan de andere kant van het tuinmuurtje, en liet de klink los.

Het amberkleurige schijnsel links van zich houdend slofte ze op haar slippers – een jaar ouder nog dan haar duster, met een borduursel van marineblauwe Franse lelies, bloemen die Doreen nog nooit had gezien – op de tast langs de voorgevel van het huis.

Toen ze geen huis meer voelde, ging ze linksaf (met het amberkleurige licht nu recht voor haar uit) en volgde het paadje tot ze bij het poortje kwam. Opgelucht voelde ze de vastigheid van het hout onder haar handen; ze bleef even staan, terwijl haar vingers langs de rand gleden van een bordje dat hun kleindochter Martha in eenvoudiger tijden voor hen had gemaakt. Ze had het nooit gezien – net zomin als ze de roze en gele terrastegels had gezien die in de tuin lagen, of de stenen wensput en de eikenhouten plantenbak, waarin een redelijk robuuste dwergconifeer groeide, met primula-tjes aan zijn voet. Maar ze wist wat erop stond: GEEN FOLDERS EN RECLAMEDRUKWERK.

Ze hoorde haar eigen ademhaling, snel en fluitend, in haar oren terwijl ze de vergrendeling openklikte en tegen het tuinpoortje duwde. Verderop klonken andere geluiden; geluiden die niet hoor-

den bij de rand van Hartford Estate, een buurt waar gezinnen die het hoofd boven water wilden houden in deze economisch zware tijden zich voor inschreven, waar men een moestuintje had, waar de was buiten werd gedroogd en de ramen werden gelapt. De geluiden kwamen vanuit het centrum van de wijk, een armoedig donker gat met vernielde voorzieningen, dichtgespijkerde ramen en vuren die dag en nacht brandden, een buurt die verloederd was.

Een beetje paniekerig zocht Doreen op de tast het tuinpoortje van nummer 19, waar de Fausts woonden. De Fausts en de Hamiltons hadden in 1954 tot de eerste bewoners van de wijk behoord; ze waren zo trots geweest op hun nieuwe gemeentewoningen dat ze feestjes hadden georganiseerd voor minder bedeelde familieleden en vrienden die nog aangewezen waren op hun vochtige, benauwde mijnwerkershuisjes.

Uit de linkerstijl van het poortje stak een spijker waaraan ze haar duster zou kunnen ophalen, wist ze nog. Ze wist ook nog dat het poortje van de Fausts ietwat verzakt was, dat je het even moest optillen. Ze wist het allemaal nog, terwijl ze zacht en klaaglijk jammerend blindelings – het amberkleurige schijnsel was nu achter haar – en met nerveus rondmaaiende handen het tuinpad van nummer 19 op schuifelde.

Ze had geen idee hoe lang ze erover had gedaan om van het ene naar het andere huis te komen. Sinds ze blind was moest ze dingen onderzoeken, betasten ... vertalen. Dingen kostten tijd.

Ze belde aan bij nummer 19 en steunde met haar rechterhand tegen de deur om op adem te komen, opgelucht dat ze haar doel had bereikt. Ze spitste haar oren en meende het geluid te horen van een bed dat zijn beslaper laat gaan. Onvaste voetstappen. Ze bukte zich stram voorover, duwde de klep van de brievenbus open en riep met schorre stem: 'Mary, ik ben het. Doreen!'

Ze rook de nieuwe verf op de voordeur. Ze rook zelfs dat het groene verf was terwijl ze zich langzaam oprichtte en met haar linkerhand aan de kraag van haar duster trok. De vorige keer dat ze om middernacht bij Mary Faust voor de deur had gestaan – de enige andere keer dat ze 's nachts voor iemands deur had gestaan – was in de nacht geweest dat Laura was geboren. Ze hadden haar gezegd dat ze geen kinderen kon krijgen, maar in 1974, onverwacht, ze was al

42 jaar, was ze ineens in verwachting geweest. Het ziekenhuis had ze niet gehaald. Laura was op de vloer van de badkamer van nummer 19 ter wereld gekomen, opgevangen door een bibberige, ongelovige Mary.

De deur van nummer 19 ging open en de aard van het licht veranderde.

Mary Faust, in een duster die niet veel verschilde van die van Doreen, haar kleine, stijve krulletjes geplet door een haarnetje, keek bezorgd maar ook met een zweempje irritatie naar haar zo goed als blinde buurvrouw.

Doreen hield de kraag van haar duster dicht. Haar mond had de vorm van geknapt onderbroekelastiek en de haren aan de rechterzijde van haar hoofd – met een lila-achtige spoeling – waren geplet van het liggen. Mary wilde vragen waarom ze geen haarnetje droeg, maar het was middernacht en Doreen oogde niet alsof ze een opmerking over haarnetjes zou kunnen hebben.

‘Doreen?’ Mary voelde aan haar eigen haar, en was tevreden. Doreen keek dwars door haar heen en hijgde op een vreemde manier. ‘Doreen, kind?’ vroeg Mary aanmoedigend. Dat ‘kind’ was betuttelend, maar ze vond dat Doreens frêle persoontje, zo goed als blind en misschien ook wel dement, het woord rechtvaardigde.

‘Ik kom vanwege Bryan,’ zei Doreen uiteindelijk.

Mary staarde haar aan en probeerde erachter te komen of ze misschien aan het slaapwandelen was. Dat was moeilijk te zien bij een blinde. ‘Bryan?’

‘Laura’s Bryan. Hij wordt vermist. Ze heeft net gebeld. De politie is er nu.’

‘Bryan?’ herhaalde Mary. Dat kon niet waar zijn. Doreens Laura was Laura Deane geworden toen ze met Bryan was getrouwd, en ze hadden het zo ver geschopt samen – een vrijstaand koophuis met vier slaapkamers en twee auto’s – dat ze gevrijwaard leken tegen welk tragisch lot dan ook. ‘Hoe bedoel je, “vermist”?’

‘Ik weet het niet. Laura zei dat hij niet is thuisgekomen.’

‘Waar was hij dan?’

‘Weet ik niet. Ze zei iets over een kajak. Hij was op zee en ... en nu denk ik dat hij misschien ...’

‘Je moet niet denken,’ beval Mary. ‘Daar word je duizelig van, en

dan krijg je weer last van je gewrichten. Waar is Don?’ Mary zag de auto niet staan op zijn gebruikelijke plaats onder de straatlantaarn.

‘Hij is ernaartoe. Hij heeft Martha meegenomen.’

Martha was de vijftienjarige dochter van Laura en Bryan. Ze logeerde in het weekend meestal bij haar grootouders.

‘Kom maar even binnen,’ zei Mary terwijl ze Doreen bij haar arm pakte en het huis in trok.

‘Ik wilde je niet lastigvallen. Met Erwin ziek en zo ...’

‘Die zit onder de morfine.’

Mary, bijna opgewekt leek het wel, duwde haar zachtjes de woonkamer in en loodste haar naar de bank onder de kopergravure van de Chillingham-runderen.

Doreen ging stijfjes op het puntje zitten, haar linkerhand samengebald in haar schoot, haar rechterhand om de leuning geklemd alsof ze verwachtte dat de bank zou gaan bewegen. Ze rook tapijt en houten plinten, en ook lelietjes-van-dalen, van het bad dat Mary eerder op de avond had genomen. Ze kon nog steeds niet geloven wat er was gebeurd, ook niet nu ze het aan Mary had verteld, die zo te horen in het keukentje thee aan het zetten was.

Ze hoorde ook andere geluiden, van een man en een vrouw die de liefde bedreven. Die geluiden kwamen door de muur uit het huis ernaast, waar een jong gezin woonde. Een aardig gezin, dat vooruit probeerde te komen. Even was Doreen blij voor ze, maar de paniek sloeg weer toe toen ze aan Laura dacht, die vroeger toch zo’n vrolijke meid was geweest. Geschokt stelde Doreen vast dat ze blijkbaar onbewust had geregistreerd dat Laura de laatste tijd niet meer zo vrolijk was. Laura was verre van vrolijk. Het was nooit ter sprake gekomen, want tegenwoordig praatten ze ook eigenlijk nergens meer over.

Ineens voelde ze zich zomaar gegriefd door Laura. Het had iets te maken met de duster die ze aanhad, met de hekel die ze altijd al aan dat ding had gehad. Ze had er een hekel aan gehad omdat het een onding was, een lelijke, synthetische lijkenzak waarvoor ze seniel dankbaar had moeten zijn omdat ze zelf al afgedankt was. Hij was en passant en op het allerlaatste moment gekocht, van een stang gegrinst in een winkel waar Laura nooit iets voor zichzelf zou

kopen. Had zij, Doreen, ooit de indruk gewekt dat zijde niets meer voor haar betekende nu ze de zeventig was gepasseerd? Toen kwamen de tranen.

Met haar hand op de theepot, klaar om in te schenken, stond Mary in haar keukentje te bellen met haar kleindochter Anna. Niet alleen omdat Anna bij de politie werkte, maar ook omdat ze samen met Laura en Bryan hier in Hartford Estate was opgegroeid.

Laura en Anna hadden vanaf hun geboorte naast elkaar gewoond, en omdat ze beiden enig kind waren lag het voor de hand dat ze vriendinnetjes zouden worden, maar het was meer geworden dan vriendschap. Ze hadden elkaar bewust opgezocht en waren onafscheidelijk geweest, ze hadden in hun eigen wereldje geleefd tot ze de middelbareschoolleeftijd hadden bereikt en Anna naar het voortgezet middelbaar onderwijs had gekund en Laura niet.

Mary had zich de afgelopen drieëntwintig jaar wijsgemaakt dat dat de breuk tussen hen had veroorzaakt, maar dat was niet de ware reden. Diezelfde zomer, de zomer van 1985, waren de Deanes in hun wijk komen wonen. Zij hadden Parkview 15 betrokken, het huis naast de Hamiltons. Bryan was twaalf geweest, een jaar ouder dan Anna en Laura.

Toen ze de hoorn neerlegde hoorde ze gesnik aan de andere kant van de matglazen deur, die het keukentje van de woonkamer scheidde. Ze ging naar binnen, haar tred gedempt door het dichte tapijt.

Doreens huid was te los en dun om de tranen te absorberen die over haar wangen stroomden en van het puntje van haar kin op haar duster vielen.

‘Ik ben zonder sleutels de deur uit gegaan en er is niemand thuis. Ik heb mezelf buitengesloten, Mary,’ zei ze, alsof die domme actie van haarzelf veel erger was dan de verdwijning van haar schoonzoon. ‘O wat stom, wat stom,’ kreunde ze, huilend van woede, terwijl ze met haar gebalde linkervuist in haar schoot sloeg.

Anna Faust minderde vaart en stuurde de gele Ford Capri waarin ze vorige week zaterdag noordwaarts was gereden Duneside in,

een kleine buitenwijk van Seaton Sluice, waar de Deanes woonden. De wind die was opgestoken deed de stagen van de vlaggenmasten bij de toegang tot de wijk klapperen en joeg de zeemist die 's middags met het wassende water naar land was gedreven in flarden uiteen – de dichte, snel opkomende zeevlam waar de noordoostkust berucht om is.

Het was paaszaterdag en onnatuurlijk rustig na Londen, en dat voelde nog steeds onwennig.

Marine Drive was een straat waaraan vrijstaande vijf- en zeskamerwoningen lagen van een uniforme nietszeggendheid die alleen maar als 'zakelijk' kon worden omschreven, een marketingtrucje dat niets uitlegde en van alles beloofde. De huizen stonden met de achterkant naar de doorgaande weg gekeerd en keken uit over zee.

Het huis van de Deanes – het eerste, nummer 2 – was honinggeel, net als de overige huizen aan Marine Drive, die allemaal de indruk wekten dat ze afgestemd waren op de behoeften van de eigenaars, terwijl het juist de eigenaars waren die afgericht waren – door krachten groter dan zichzelf – om zich te schikken in de voorwaarden die de huizen stelden. Voorwaarden zoals in elk geval – Anna blikte naar nummer 2 en de naaste burens – een jaarincome van ten minste 80.000 pond en minimaal twee auto's voor in de dubbele garage en op de oprit. Bij voorkeur ook kinderen – en zeker huisdieren.

Voor haar, na meer dan tien jaar Londen, was 80.000 niets bijzonders, maar hier was het nog steeds een vermogen. Keihard geld.

Haar blik gleed over de plekken architecturaal gebladerte in de voortuin en daarna omhoog langs de honingkleurige gevel, in het besef dat ze zocht naar de hand van Bryan.

Anna had Bryan en Bryans vrouw Laura sinds haar achttiende niet meer gezien, toen Laura Deane nog Laura Hamilton was geweest. Maar ze wist alles over de Deanes en hun huis aan Marine Drive; Mary had er ademloos en gedetailleerd verslag van gedaan, want Mary had meer waardering voor de Deanes en de manier waarop de Deanes leefden dan voor de manier waarop Anna leefde.

Op de vrijdagse koffieochtend van de methodistengemeente voerde Mary het hoogste woord over haar kleindochter Anna,

maar al pratend, altijd even luid en even trots, vroeg ze zich ook altijd af waarom Anna in vredesnaam zo ver weg woonde en waarom ze alleen was.

Ze had altijd gewild dat haar kleindochter het ver zou schoppen, maar wat Anna had bereikt was niet te vertalen naar iets wat zij, of wie dan ook van haar methodistische koffieclubje begreep. Laura Deane had een huis met vier slaapkamers, een serre en een bijkeuken. Ze had een droom van een keuken met een ingebouwde magnetron zo groot als een oven. Dat waren dingen die mensen begrepen, dergelijke voor ieder herkenbare wapenfeiten oogstten gepaste bewondering van het vrijdagochtendpubliek.

Anders dan in Hartford Estate, waar Anna, Laura en Bryan waren opgegroeid en waar Anna's grootouders en Laura's ouders nog steeds woonden, zag je op Marine Drive zelden een politieauto, maar vanavond stond er een op de oprit van nummer 2, tussen twee andere auto's. Een ervan herkende Anna als de auto van Laura's vader, Don Hamilton. De andere zou dus wel van Laura zijn.

Don had net als Erwin Faust in de Hartford-mijn gewerkt, en toen de mijn werd gesloten had Don werk gevonden bij Bates en was Erwin, die tegen zijn pensioen aan zat, bussen gaan schoonmaken bij de remise in Ashington. De oudere generatie sprak nog steeds over Erwin als 'de Duitser', omdat hij het grootste deel van de oorlog krijgsgevangene was geweest in Eden Camp, in Malton.

Zodra ze uitstapte, floepte de met een bewegingssensor uitgeruste buitenlamp aan en zag ze Don Hamilton haar kant op lopen.

'Don!'

Hij staaarde haar aan, kon haar niet onmiddellijk plaatsen. 'Anna?'

'Oma heeft me net gebeld. Over Bryan.'

Alsof hij zich geneerde voor de rustverstoring die zijn familie veroorzaakte, schudde Don zijn hoofd, dat al zo lang Anna zich kon heugen een nozemkapsel had.

Hij had een overhemd aangetrokken, en een broek met vouw, sportief jack en instappers met gespen die glommen in het licht van de buitenlamp om de onverwachte ramspoed van de verdwijning van zijn schoonzoon tegemoet te treden. Hij was er behoorlijk

van ondersteboven, want hij was er altijd van uitgegaan dat mensen die in vrijstaande koophuizen woonden dit soort dingen niet overkwam. In haar huis op Marine Drive was zijn dochter veilig, had hij gedacht, maar nu stond er een politiewagen op de oprit op de plaats waar Bryans 4x4 had moeten staan.

‘Je had niet hoeven komen.’

‘Dat zit wel goed, Don.’

Anna zei niet dat ze gekomen was om een verklaring af te leggen. Toen Mary haar even na twaalfen had gebeld had ze zich, terwijl ze het schokkende nieuws tot zich nam, gerealiseerd dat zij waarschijnlijk de laatste was geweest die Bryan gezien had, die middag op het strand.

‘De politie is er en stelt Laura allerlei vragen.’

‘Dat is routine,’ stelde Anna hem gerust. Hij zag eruit alsof hij gerustgesteld moest worden. Of eigenlijk zag hij eruit alsof iemand over zijn gezicht was gewalst en hij zijn best deed dat gewoon maar te verdragen.

‘Sommige vragen klonken anders verrekke bizar.’

‘Het is vervelend, ik weet het, maar ze moeten het vragen.’

Don luisterde al niet meer. ‘Ze willen ook een huiszoeking doen.’

‘Ook routine, dat is de procedure. Vaste prik.’

‘Nou, ik vond het maar niks met Martha erbij. Ik wilde met haar in de auto gaan zitten, maar dat weigerde ze. Ze zei dat ze erbij wilde zijn als ze Laura uithoorden. Ze hebben haar ook vragen gesteld. Martha.’

Anna had de vijftienjarige dochter van de Deanes die ochtend voor het eerst gezien – in rijkleding, een bruine velours cap onder haar arm geklemd, lichtjes met haar rijzweepje tegen haar laars tikkend. Een lang, verlegen ogend meisje, dat op de stoep voor Parkview 17 bezitterig dicht naast Bryan had gestaan.

Don staaarde Anna hulpeloos aan. ‘Ze is nog in pyjama. Ik heb haar in haar pyjama naar huis gebracht. Op zaterdag logeert ze altijd bij ons, dan ga ik met haar naar Keenley, de manege waar ze rijdt.’ Zijn tong ging nerveus rond in zijn mond. ‘Laura en Bryan werken zaterdags, en zo hebben ze gelijk een beetje tijd erna – alleen met zijn tweetjes,’ besloot hij zijn zin ietwat onzeker.

Anna gaf hem een kneepje in zijn elleboog. Ze stond naast hem

en vond het een rare gewaarwording dat ze even groot waren. Voor haar was Don altijd een gigantisch grote man geweest. ‘Ga maar naar huis. Dat van Bryan komt wel goed.’

Ze bleef op de oprit staan tot hij zijn auto in de achteruit had gezet om te keren en de weg op was gedraaid. Hij hield zich keurig aan de maximumsnelheid van 30 kilometer per uur, en niet omdat zij stond te kijken. Don was het type man dat zich aan de regels hield, ook al keek er niemand.

Alleen met zijn tweetjes.

Voor Anna’s ogen doemde een beeld op van Bryan die met een scherpe bocht de oprit op reed, terwijl Laura tegen hem aan hing. Ze zag hen zoenen en aan elkaar frunniken, tot Bryan de motor afzette en Laura aan haar arm de auto uit mee naar het stille huis trok, waar zij hem vasthield terwijl hij met de sleutel stond te hannesen.

Alle drie – Bryan, Laura en Anna – wisten ze hoe het was om op te groeien in een mijnstadje na de grote mijnsluitingen tussen de jaren zestig en tachtig en de staking van 1984-1985. Het had hun iets geleerd, en dat had zich vertaald in een verlangen te ontsnappen.

In het Blyth van de jaren negentig hadden wanhoop en heroïne hoogtij gevierd, maar Bryan, Laura en Anna hadden daar niet aan toegegeven en op een ontsnappingskans gewacht. Anna ontsnapte door te gaan studeren en vertrok naar King’s College in Londen. Bryan ontsnapte in een kantoorbaan en een maandelijks salaris en Laura, ach, Laura gaf zich over aan het enige wat ze wilde, en dat was Bryan. Ze hadden allemaal hun doel bereikt: het onbetaalbare betaalbaar maken en zich ervan verzekeren dat hun kinderen nooit zouden weten wat honger was.

Alleen met zijn tweetjes.

Anna liep over de oprit naar de voordeur en drukte hard op het knopje van de zoemer.

Het was heel verwarrend geweest, een week geleden, om ineens weer terug te zijn in het noorden. Het voelde niet meer als haar thuis, hoewel ze dat redelijkerwijs ook niet had mogen verwachten na zoveel jaren van afwezigheid. Wilde ze nog wel dat het haar thuis was? Ze zag er niet meer zo uit als de mensen van hier en

sprak ook niet meer zoals zij. Maar haar kinderjaren waren voor hen geweest, dus vond ze, onredelijk misschien, dat ze zich hier toch ten minste thuis zou mogen voelen. Misschien lag het niet aan hen maar aan haar. Hoe dan ook, dat deed er nu even niet toe. Door Bryans verdwijning was zij niet meer in hun wereld, maar waren zij in die van haar beland.

2

Martha Deane deed open in een blauw met geel gestreepte pyjama waarin ze er jonger uitzag dan in de rijkleding van die ochtend. Het was frappant hoeveel ze op Laura leek, dacht Anna. Op haar ogen na; ze had Bryans ogen. Haar haren waren haastig naar achteren getrokken en in een paardenstaart gebonden en haar gezicht was vlekkerig van het vele huilen. Ze begon weer te huilen en draaide zich om, naar de helverlichte hal, waar een vrouwelijke agent, die blijkbaar vlak bij haar had gestaan, haar opving.

‘Ik ben Anna Faust, een vriendin van de familie,’ zei Anna terwijl ze naar binnen stapte.

Het plafond zat vol inbouwspotjes met halogeenlampjes van een hoog wattage, waarvan het licht zo meedogenloos fel op de witte wanden en glanzende houten vloeren afketste dat er geen donkere hoeken waren en geen schaduwen. Vanbinnen was het huis niet anders dan ze aan de buitenkant had verwacht. Geen verrassingen, geen persoonlijke toetsen, en ondanks de enorme ruimte gaf dat Anna een claustrofobisch gevoel.

‘Een vriendin van de familie,’ diende de agente die voor Anna uit de ruime zitkamer binnenging haar aan. Behalve een tweede agent – man, eind twintig, kalend en niet in uniform – bevonden zich daar ook twee kolossale banken, tegenover elkaar geplaatst met een salontafel ertussenin, een open haard, een spiegel en een boeket witte bloemen dat zijn beste tijd had gehad.

De vrouwelijke agent ging met haar arm om Martha heen op een van de banken zitten, terwijl Martha, nasnikkend, haar hoofd om-draaide om Anna te kunnen zien.

Op de andere bank zat Laura Deane, in een hoek genesteld met

een kleine roodbruine spaniël op haar voeten. Ook zij keek naar Anna, die ze vanaf haar achttiende niet meer had gezien.

Er rimpelde een zweempje emotie over Laura's volmaakte gezicht, een gezicht waaraan gewerkt was: gebotoxt, dat zeker, mogelijk een kinlift, en haar neus was absoluut smaller dan Anna zich herinnerde.

Laura zát niet op de bank, ze had zich erop gedrapeerd in een zorgvuldig uitgedachte pose, met haar benen, gestoken in een ruimvallende witte pantalon, opgetrokken onder zich. Ze had een topje aan dat even wit was als de muren en dat scherp afstak tegen haar zonnig bruin gesprayde huid. Daarover droeg ze een loshangend vestje dat duur oogde, en haar polsen en hals fonkelden van de sieraden, wat alles bij elkaar het effect creëerde dat ze iemand was die óf veel geld aan zichzelf besteedde óf aan wie veel geld werd besteed – wellicht een combinatie van beide.

Ze was even volmaakt als het huis om haar heen en riep eenzelfde gevoel van leegheid bij Anna op. Bijna zou ze aan de vrouw die ze voor zich op de bank zag zitten hebben gevraagd waar Laura was gebleven. Had ze haar misschien op de zolderkamer opgesloten? Stond ze daar nu misschien panisch te gillen en op de deur te bonzen, omdat ze eruit wilde? Waar was het meisje gebleven met de moedervlek op haar dij, het meisje met de huid die karamel kleurde in de echte zon? Waar was het meisje gebleven met het lange, blonde haar waarin altijd klitten zaten met twijgjes en schors en blad van de bomen waar ze in klom?

Misschien dacht Laura wel hetzelfde over haar.

Misschien waren ze gewoon volwassen geworden en was dat alles.

Alleen had Laura terwijl ze Anna opnam – waarbij haar ogen amper bewogen en haar gezicht uitdrukkeloos bleef – een triomfantelijke uitstraling. Alsof ze zojuist had ontdekt dat ze de wedloop toch nog had gewonnen – een wedloop waarvan Anna zich niet bewust was geweest.

‘Wat kom jij hier doen?’

Anna keerde zich naar Martha, die zich had losgemaakt van de geüniformeerde vreemde bij wie ze troost had gezocht in plaats van bij haar moeder, en die nu rechtop zat, met haar armen om haar opgetrokken knieën.

‘Ik ken je moeder al heel lang,’ Anna zweeg even. ‘En je vader ook.’
‘O? Voor vanochtend had ik je anders nog nooit gezien.’
‘Hoe lang is het eigenlijk geleden?’ vroeg Laura. ‘Zestien jaar?’
‘Z-zoiets.’

Anna ademde diep uit en sperde haar ogen open, die altijd vanzelf dichtgingen als ze in haar woorden bleef steken. Heel sporadisch, en in extreme situaties, had ze nog last van het spraakgebrek uit haar jeugd. Het moment was voorbij, en daarmee ook het gevoel dat ze, heel even maar, op het randje van een afgrond had gebalanceerd.

‘Ik had gehoord dat je terug was. Het spijt me van Erwin.’
‘Het spijt mij ook. Van Bryan.’

De twee vrouwen keken elkaar aan, zonder een greintje sympathie, zich bewust van het feit dat Anna alleen maar hier, op Marine Drive nummer 2 was omdat Bryan er niet was.

‘Hoe heb je het gehoord, van Bryan?’ vroeg Laura kalm.
‘Oma belde. Je moeder was naar haar toe gekomen.’

‘De politie is er ook al,’ zei Laura, nog even kalm, die altijd zeer zorgvuldig articuleerde om het geringste spootje van een accent uit haar stem te weren.

‘Ik kom eigenlijk een verklaring afleggen. Ik heb Bryan op het strand gezien vanmiddag.’

Door Laura’s lijf voer een beweging die de spaniël deed opkijken.

Anna draaide zich om naar de agent achter haar. ‘Maar misschien is dit niet de plaats om dat te doen,’ vervolgde ze terwijl ze naar Martha keek die, verward, huilerig en woedend, alle shockverschijnselen vertoonde die bij Laura ontbraken.

‘Het kan hier prima,’ zei Laura.

Martha zei niets.

Met een snelle blik op Laura nam de agent aarzelend plaats op een voetenbank bekleed met dezelfde stof als de bank.

‘Ik ben rechercheur Chambers,’ zei hij terwijl hij zijn notitieboekje tevoorschijn haalde, ‘en dit is mijn assistent, rechercheur Wade.’

Hij knikte naar de geüniformeerde vrouw op de bank naast Martha, kuchte en zei stijfjes: ‘Neem me niet kwalijk,’ en toen: ‘Op welk strand?’

‘Tynemouth Longsands.’

‘Hoe laat?’

Anna wist nog steeds niet of het wel zo’n goed idee was om dit te doen waar Martha bij was. ‘Rond halfvier. Hij stond klaar om te gaan kajakken, met een P&H Quest-kajak, rood met zwart.’ Ze zweeg even. ‘Maar dat wist u waarschijnlijk al.’

Ze voelde de blik van Martha toen Laura zei: ‘Die kajak staat al maanden in onze garage, maar ik had u niet kunnen zeggen wat voor kleur hij had.’

De rechercheur liet een korte stilte vallen. ‘Zat u in een kajak?’

‘Ik was aan het surfen.’

‘Had u daar met hem afgesproken?’

Laura had haar hoofd op de kop van haar spaniël gelegd. Het hondje jankte zachtjes.

Anna vroeg zich af, heel even maar, hoe het dier heette voor ze zich weer tot rechercheur Chambers richtte. ‘Nee. Het was puur toeval.’

‘Hebt u hem gesproken?’

‘Niet in het water, nee.’

‘Op het strand?’

‘Niet echt. Gewoon, een praatje over het weer.’

De eerste keer dat ze hem die dag had gezien, met Martha op de stoep voor Parkview 17, had ze hem ervaren als de man van een ander, als een vader. Toen hij naast haar op het strand stond niet. Ze hadden elkaar alleen maar aangekeken en opgenomen, maar hier, in het bijzijn van Bryans echtgenote en dochter, voelde het alsof ze te ver waren gegaan.

Er viel een stilte.

Laura bleef Anna aankijken, en Anna wilde net iets zeggen toen de stilte werd verbroken door de bel van de voordeur. Haar horloge zei haar dat het even na enen was. Toen rechercheur Wade naar de deur ging, stelde ze zich zo op dat ze de gang in kon kijken. Er stapte een man in een waxjas naar binnen, druipend van de regen.

Hij wierp een snelle blik de gang in en pas op dat moment merkte Anna dat Martha naast haar stond.

‘Wie is dat?’ vroeg Laura.

‘De hoofdresearcher van daarstraks,’ mompelde Martha, die weer op de bank dook.

Alle aanwezigen in de kamer leken ineens waakzamer te worden, zelfs Laura, dacht Anna, die zich had omgedraaid. Nee – vooral Laura.

‘Mevrouw Deane vertelde zojuist dat ze u – wat was het, zestien jaar geleden? – voor het laatst had gezien.’ Rechercheur Chambers, met luidere stem dan eerder, zwenkte zijn bovenlijf beleefd naar Laura, die bevestigend knikte. ‘Wanneer hebt u menéer Deane voor het laatst gezien? Met uitzondering van vandaag, dan.’

‘Rond diezelfde tijd; zestien jaar geleden.’

Rechercheur Chambers knikte bedachtzaam en keek haar aan. Iedereen keek nu naar haar.

‘Maar u had elkaar weinig te zeggen, dus?’

‘Ik had hem al gezien, met Martha,’ zei Anna terwijl ze zich naar het meisje keerde. ‘Vanmorgen, in Hartford Estate.’ Daar ging Chambers niet op in. ‘Op het strand hebben we een praatje gemaakt over het weer, dat goed leek voor die mist op kwam zetten.’

‘Zei hij niet waar hij heen ging toen u hem op het strand sprak?’

‘Daar zei hij niets over, nee.’

‘En toen u hem daarna in het water zag, hebt u toen nog met elkaar gesproken?’

‘Nee.’

Anna had zijn naam geroepen toen ze hem in zijn kajak tussen de surfers had zien laveren. In het water voelde ze zich veel lichter en zelfverzekerder dan ze zich die ochtend had gevoeld, op het vasteland.

Hij had verward opgekeken, maar had toen geglimlacht en was naar haar toe gepeddeld tot zijn kajak evenwijdig met haar surfboard lag en ze gelijktijdig omhoog en omlaag deinden op de golven.

Ze had wijdbeens op haar board gezeten en zijn blik had haar even aangeraakt, waarop ze ineens was gaan lachen en ze hem nat had gespetterd door van hem af te sturen; op haar buik was ze snel verder de zee op gepeddeld, in de richting van het vrachtschip, dat zo’n groot deel van de horizon in beslag nam dat het stil leek te liggen.

Ze had nog twee golven gepakt en toen ze terugpeddelde was de zeemist plotseling opgekomen.

Instinctief over het water turend, had ze Bryan in een rechte lijn noordwaarts zien varen, in de richting van Cullercoats en St Mary's Island, tegen het tij in.

Toen was hij in de mist verdwenen, en in een van de drukst bevaren zeeroutes van Europa.

‘En wanneer zag u hem voor het laatst?’

‘Zoals ik al zei: toen de zeemist kwam opzetten, tegen vijven. Ik denk dat hij zo'n dertig meter uit de kust was, en hij ging in noordelijke richting.’

Er waren best veel mannen, en ook wel wat vrouwen, in het water geweest, allemaal in wetsuit en met hun blik op de horizon gericht, maar ineens was het alsof het zonlicht zich verdichtte.

Van het ene op het andere moment had ze zich ontroostbaar alleen gevoeld, onzeker en op haar hoede, toen ze in het water geen enkele in zwart pak gestoken gestalte meer had kunnen ontwaren.

Ze had over haar schouder gekeken en nog mensen bij het water zien staan, en honden in zee, maar na een paar tellen waren ook zij verdwenen, tegelijk met het strand, de kliffen erachter, het gebouw waarin het speelgoedmuseum en de Balti Experience huisden, en de torenspits van St George's Church. Ze probeerde haar board zo stil mogelijk te houden; als de neus zou draaien zou ze zich niet meer kunnen oriënteren, wist ze. Het strand klonk verder weg dan ze wist dat het was. De golven sloegen met een dof geluid tegen de kust en het ene moment hoorde je stemmen, boven alles uit, en het volgende waren ze weg. Het tij was nog steeds rijzende, hield ze zichzelf voor, zich bewust van het feit dat de temperatuur snel daalde en dat ze het akelig koud had gekregen. Ze moest de eerste de beste golf zien te pakken en zich mee terug laten voeren.

Meer surfers waren op dat idee gekomen en ineens zag ze ze, de in zwart gestoken gedaantes die hun boards over het water stuurden, enigszins verbeterd nu. Niemand wilde het opgeven, niemand wilde in het water achterblijven.

Toen ze eindelijk de kust bereikt had, bleef ze rillend op het strand staan, met haar board tegen zich aan. De landtong die Cullercoats Bay aan de noordkant beschutte was niet meer te zien. Ze

bleef nog even wachten om te zien of de rood met zwarte kajak uit de zeemist tevoorschijn zou komen, maar dat gebeurde niet.

‘Daarna heb ik hem niet meer gezien,’ zei Anna, ‘maar ja, ik kon het uiteinde van mijn eigen board niet eens meer zien.’

De hoofdresearcher stond in de deuropening van de kamer en volgde haar verhaal met een effen gezicht. De huid die zijn kaken omspande was zo pokdalig dat het leek alsof iemand hem als prik-kussen had gebruikt.

‘Dit is Anna Faust, meneer, een vriendin van de familie,’ zei researcher Chambers, waarna hij weer begon te hoesten. ‘Volgens mij heeft zij hem het laatst gezien.’

De man knikte haar toe – Anna vroeg zich af hoe lang hij daar al stond – en mompelde iets wat klonk als ‘Laviolette, hoofdresearcher’.

Door zijn terugkeer leek iedereen ineens verwachtingsvol, en aandachtig.

Zijn jas en haren waren kletsnat van de regen en Laura Deanes blik volgde automatisch de druppels die van zijn jas op de massief eiken vloer drupten. Haar ogen controleerden als vanzelf de gang achter hem op voetafdrukken, want dit was niet het soort huis dat menselijke aanwezigheid wenste uit te stralen.

‘Het regent,’ zei hij tegen haar, om nogal abrupt te vervolgen met: ‘Kunnen we nog een paar dingen doorspreken, mevrouw Deane, in het licht van deze nieuwe verklaring?’

Hij deed een paar klunzige stappen naar voren, zijn zolen piepend op de gewreven houten vloer.

Na een moment van aarzeling en een kort lachje ging hij op de bank zitten waarop Martha zat, die meteen dieper de hoek in kroop.

‘Alles was toch al doorgesproken?’

Laviolette deed of hij die vraag niet hoorde en vroeg: ‘Hoe laat had Bryan gezegd dat hij thuis zou zijn?’

Anna had het idee dat hij dit voor haar deed, dat hij Laura wilde ondervragen waar zij bij was.

Het duurde even voor Laura antwoordde – ze keek afwezig, alsof ze veel belangrijker zaken aan haar hoofd had dan de verdwijning van haar man.

‘Tegen zevenen,’ zei ze toen, net zo keurig articulerend als toen ze het woord tot Anna had gericht. ‘We hebben samen geluncht in Tynemouth, en daarna ben ik naar Newcastle gegaan en is hij gaan kajakken.’

‘En na de lunch hebt u helemaal geen contact meer gehad met elkaar?’

Laura dacht na. ‘Hij belde, om een uur of halfvier, maar dat is alles.’

‘Hoe laat was u terug uit Newcastle?’

Laura haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik niet meer. Het moet voor achten geweest zijn, want dan begint *Strictly Come Dancing*, en daar hebben we naar gekeken.’

Laviolette keerde zich naar Martha en vroeg vriendelijk: ‘Vind je dat leuk, *Strictly Come Dancing*?’

‘Ik vind het shit.’

‘Martha!’ Laura’s stem klonk scherp, voor het eerst verloor ze haar zelfbeheersing.

‘Met “we”,’ lichtte Martha toe, ‘doelt ze op de hond – Roxy. Zij kijken met zijn tweetjes.’

Alle ogen richtten zich nu op Roxy, die, de plotselinge aandacht gewaarwordend, haar kop ophief en verwachtingsvol begon te hingen.

‘Hebt u toen u thuiskwam in de garage gekeken om te zien of zijn kajak of zijn wetsuit nog weg waren?’

‘Nee, later pas.’

‘En zijn auto stond niet op de oprit?’

‘Nee.’

‘Wanneer hebt u meneer Deane voor de eerste keer proberen te bellen?’ vroeg de hoofdresearcher na een korte stilte.

‘Zodra ik binnen was en ik besepte dat hij niet thuis was.’

‘En hij nam niet op?’

‘Ik heb een bericht ingesproken. En daarna heb ik twee vrienden van hem gebeld die hij weleens in de pub treft, voor het geval hij daarheen was gegaan. Maar zij hadden hem niet gezien.’

‘Heb je hun namen en gegevens?’

Dit laatste was bedoeld voor rechercheur Chambers, die Laura de hele tijd observeerde.

‘En de naam van de pub waar hij weleens komt?’

‘The Shipwrights Arms,’ zei Chambers. ‘We zijn er al langs geweest. Niets.’

‘Dit wist u allemaal al,’ zei Laura, nu openlijk vijandig.

‘We hebben een huiszoeking gedaan, meneer, met toestemming van mevrouw. Dit is geen vrijwillige verdwijning.’

Laviolette richtte zich ineens tot Anna: ‘Wanneer kwam u erachter dat meneer Deane niet was thuisgekomen?’

‘Om zes minuten over twaalf. Mevrouw Hamilton had het aan mijn oma verteld, die mij weer belde. Ze zijn al heel lang bevriend.’

‘Zes minuten over twaalf,’ herhaalde Laviolette terwijl er een soort glimlachje over zijn gezicht gleed, zo kort dat Anna het niet zou hebben opgemerkt als ze hem niet had aangekeken. ‘En toen reed u hierheen ...’

‘Om een verklaring af te leggen. Ik heb Bryan Deane vanmiddag nog gezien, op Tynemouth Longsands, zoals u zonet hoorde.’

Laviolette zei niets en richtte zich weer tot Laura.

‘Dus u verwachtte Bryan tegen zevenen thuis, en u belde zijn vrienden om ongeveer hoe laat?’

‘Rond een uur of acht. Ik maakte me ongerust.’

‘Rond een uur of acht,’ herhaalde Laviolette. ‘Hij was dus al een uur te laat, toen u belde.’ Hij zweeg even. ‘Gebeurt het vaker dat hij laat is?’

‘Nee, eigenlijk niet.’ Laura begon iets defensiefs te krijgen. ‘Ik heb het allemaal al verteld ... Ze zeiden dat hij daar niet was geweest. Zijn auto stond niet op de oprit en zijn kajak was niet in de garage,’ vervolgde ze met stemverheffing. Ze leek oprecht van streek.

‘Het is nog nooit gebeurd dat hij niet thuishkwam. Waarom doet u niet iets?’ ontplofte ze. ‘Waarom bent u hem niet aan het zoeken?’ Met haar hand voor haar gezicht geslagen liet ze zich achterover in de kussens terugvallen.

Anna’s ogen vlogen naar Martha, die haar moeder aanstaarde met een blik die het midden hield tussen bezorgdheid en, onmiskenbaar, haat.

‘Goed,’ zei Laviolette. Hij klonk ineens vermoeid en verontschuldigend. ‘Ik ga mijn best doen om deze zaak de hoogst mogelijke prioriteit te geven.’

Laura keek verbaasd, trok haar benen onder zich vandaan en stond op; het linnen viel gekreukeld om haar heen en de in de steek gelaten Roxy keek even onthutst op.

‘Chambers en Wade blijven hier. Het is van belang dat u weet hoe de procedure verder verloopt.’ Hij zweeg en staarde Laura in gedachten verzonken aan. ‘Heeft uw man een bijnaam?’

‘Een bijnaam?’ Laura schudde haar hoofd en blikte terloops naar Anna.

De hoofdrechercheur merkte haar blik op en keerde zich naar Chambers. ‘Mag ik even zien wat je hebt genoteerd?’

‘We hebben het wel zo’n beetje,’ zei Chambers.

Laviolette knikte afwezig en las de notities door. ‘Geen opvallende kenmerken?’ vroeg hij, van Chambers naar Laura kijkend. ‘Geen littekens, tatoeages? Niets?’

‘Nee,’ bevestigde Chambers gemelijk.

Laura zei niets.

Anna keek haar aan, de tweestrijd stond op haar gezicht te lezen. ‘En het litteken van zijn blindedarmoperatie dan?’ bracht ze naar voren, waarbij ze zich niet tot Laviolette maar tot Laura richtte.

‘Hij heeft nooit een blindedarmontsteking gehad,’ zei Laura, haar blik weer op Anna gevestigd.

Anna voelde Martha’s ogen en schonk haar een lachje voor ze zich weer naar Laura wendde. ‘Jawel, maar dat was vóór wij hem kenden,’ antwoordde ze weifelend. ‘Hij had een litteken. Het kan zijn dat het is weggetrokken of ... Ik heb geen idee, trekt dat soort littekens weg?’ Deze keer richtte ze zich tot de hoofdrechercheur, die haar doordringend aankeek.

‘Kan ik u even onder vier ogen spreken – in mijn auto?’ vroeg hij uiteindelijk.

Anna en Laviolette verlieten de kamer en liepen de gang door, op enige afstand gevolgd door Laura, die niet van plan leek iets tegen Anna te zeggen.

Ze stapten naar buiten, waar de regen lawaaiig op het dak van het portiek roffelde.

Laura bleef in de deuropening staan, droog en alleen, en zag de hoofdrechercheur en haar vroegere vriendin in de nacht verdwijnen.

‘Het komt goed,’ riep Anna door de regen. Dat klonk als een belofte, dacht ze.

‘Wacht!’

Anna en Laviolette keken om.

Martha Deane was in de deuropening verschenen. Ze wrong zich langs Laura en rende op blote voeten door de regen naar hen toe.

‘Martha!’ riep Laura, maar ze ging niet achter haar dochter aan.

Martha botste zo hard tegen Anna aan dat ze bijna haar evenwicht verloor. Ze zette zich schrap omdat ze dacht dat Martha haar zou gaan slaan, maar toen ze de armen van het meisje om haar middel voelde, begreep ze het.

Ze sloeg haar armen stevig om Martha heen, zonder te weten waarom. De schouders van Martha’s dunne pyjama waren meteen al doorweekt, evenals haar haren, die tegen Anna’s rode trui werden gedrukt. Haar eerdere vijandigheid was omgeslagen in een plotselinge behoefte aan fysieke geborgenheid.

‘Het is waar wat je zei, over het litteken van papa. Ik weet welk litteken je bedoelt. Het is waar,’ zei ze opgewonden tegen Laviolette, waarna ze zich weer naar Anna keerde. ‘Je komt terug, hè? Kom je morgen weer?’

Anna keek glimlachend omlaag, hoewel Martha maar een kop kleiner was dan zij. Laviolette stond nog steeds naast haar.

‘Martha!’ riep Laura vanuit de deuropening.

Martha draaide zich om en holde op haar tenen, schouders opgetrokken, terug naar huis. Ze bleef even naast Laura staan, maar zonder contact met haar te zoeken, tot Laura haar naar binnen trok om de deur dicht te kunnen doen.

Een paar tellen later zag Anna Martha’s gezicht voor een van de ramen verschijnen, tussen de gordijnen. Toen verdween haar gezicht en vielen de gordijnen op hun plaats.

Na een korte aarzeling stapte ze in Laviolettes auto, een oude, bordeauxrode Vauxhall, waarop de regen meedogenloos neerkletterde.